

— Тамъ била, продължи Цанева, и сестра ѝ, новата министърка. Срѣцнахъ я завчера въ пипиниерата: чуди се, какъ да пристѣпи и да се покѣрпи. Защо ли се само обрѣца на маймуна, като ѝ не прилича? Пакъ новъ фустанъ си направила. И мжжъ ѝ хвърлилъ орж-фаниѣ панталони; нека баримъ сега изплатятъ борчовѣѣ, които сж наклепали; ама не ще е за дълго тѣхното! Тази партия скоро ще се сгрѣмоляса. Ще дойдатъ нашитѣ на властъ, тогава ще се разправяме...

— На другата ѝ пѣкъ сестра дѣтето умрѣло, възрази Бойковска.

— На първескинка котка хвърлятъ котетата! издума ядно Цанева. Каквото дирѣше, това и намѣри. И тя се бѣше много възгордѣла. Не се постигаше съ нищо вирнатиятъ ѝ носъ...

— За какво се бѣхте спрѣчкали съ нея на бала у Ганеви? се обади Драганова.

— За какво, мадамъ? Тя дири само причина да се кара. Тая партия била такава, оная — онакава, само тѣхната добра. Пакъ и защо намѣсва и мене въ всичко?... „Куче, което ме е охапало, все е побѣснѣло“ — ѝ казахъ. Не щешъ ли, тя се извърна и ми каза прѣдъ толкова хора: „Мадамъ, отъ васъ прихваща!“ Зеха ме дяволитѣ, кипнахъ, щѣхъ да направя голѣмъ скандалъ, ако мжжъ ми и други приятели не ме въздържаха, пакъ и — главно, за хатѣра на стопанката...

+ Остави тия разправии, ами да ви кажа друго да се посмѣемъ, я прѣсѣче Драганова. Снощи ни го разказва деверъ ми, — инженерътъ — та се смѣхме. Той, както знаете, щомъ се върна отъ Белгیا, постѣпи войникъ. Често пѣти той ходи у Пенюви, братъ му е отъ университета другаръ и има една хубавичка сестра, страстно влюбена въ деверъ ми. Не щешъ ли, и слугинята се влюбила много въ него. Завчера деверъ ми отива у Пенюви. Случайно, всички били излѣзли. Само слугинята заварилъ тамъ. Тя му се признала и едва ли не се боричкала съ него. За смѣхъ и той ѝ казалъ, че я обича. И тѣй, и господарка и слугиня си конкуриратъ. Ще видимъ края, ще има много да се смѣемъ. Има си хасъ да навие слугинята....